

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldu>

Lvgdvni, 1585

De peccato ædificantium Sion in sanguinibus, & de tribus quæ faciunt ad eius detestationem. Cap. VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

Scientia. Prou. 23. vbi dicitur, Noli vèdere sapientiã, doctrinam & intelligentiam. Virtute verò habetur Spiritus sanctus in quantum a faciens animam. Quædam verò dicuntur spiritualia, quia per ea ostenditur haberi Spiritus sanctus, vt miracula: quæda verò dicuntur spiritualia large sumpto nomine, quia spiritualibus exercitiis deseruiunt, vt sunt vasa & vestes ecclesiæ. Quæda verò dicuntur spiritualia, à quibus illi suscitatur qui spiritualibus exercitiis sunt intenti, vt sunt decimæ. Sed ista duo vltima genera potius dicenda sunt annexa spiritualibus, quàm spiritualia.

De peccato edificantium Sion in sanguinibus, & de tribus que faciunt ad eius detestationem. CAP. VIII.

Post peccatum Simonie, dicendum est de peccato edificantium Sion in sanguinibus. Tria verò sunt quæ facere possunt ad detestacionem huius peccati. Primum est maledictio, quam facit talibus Spiritus sanctus. Habacuc 2. Væ, inquit, qui edificant ciuitatē in sanguinibus; & præparant urbē in iniquitatem: id est, per iniquitatem. Collatio beneficiorum facta cõsanguineis, quædam præparatio est vt habeant urbem ecclesiæ cõcordem ad omnem iniquitatem quam facere volūt. Secundò, valent ad detestacionem huius vitij, diuersa exempla & verba scripturæ. Et de exemplis sufficiat ponere octo. Octo exempla contra carnalem amorem. Primum est, quod legitur de Carone, q̄ nullum dilexit priuato amore, & nullum odiuit priuato odio. Secundum est, exemplum Abraham: cui præcepit dominus Genes. 22. quod offerret ei vnigenitum suum in holocaustum. Idem volens ostendere in facto illo quod postea docuit verbo, vbi dixit: Qui non odierit patrem & matrē propter me, non potest meus esse discipulus. Abraham figurā tenet prælatorum, quos nõ vult Deus carnalem amorem habere ad parentes suos, imo vult paratos esse ad interficiendum eos si ipse præciperet. Vnde Exod. 32. dicit Moyses filiis Leui, cum commississent peccatum idololatriæ: Occidat vnusquisque fratrē suum, & amicum, & proximū suum. Tertium exemplum est Melchisedech, de quo Apostolus ad Hebr. 7. Melchisedech rex Salæ sacerdos Dei summi. Et subiungitur. Sine patre, & sine matre, & sine genealogia. Non facit mentionem de patre vel de matre Melchisedech, qui ppriè figurat sacerdotes nouæ legis: vt ostendat carnalem amorē longe debere esse à sacerdotibus. Quartum exemplum est Moysi, de quo habetur Exod. 4. quod cum iret ad liberationem populi, & duceret vxorē suā, & filios suos, cum esset in itinere in diuersorio, voluit eū dominus occidere.

Scie

Sciebat enim Deus uxorem & filios sibi fore impedimento.

¶ Quintum exemplū est, Exod. 18. Vbi dicit Ietho Moyfi: Proinde de omni plebe viros potentes & timētes Deum, in quibus sit veritas, & qui oderint auaritiam, & constituē ex eis tribunos. De omni plebe, & nō de consanguineis consuluit tribunos constitui & viros potentes, non puerulos, sicut fit hodie in ecclesia. Pueris enim traditur ecclesiā qui nō eas possunt fœcūdare, sed vicarios ponūt, cū valde ridiculosum sit aliquē matrimonium contrahere qui nō potest fœcūdare propter solā fiduciā ponēdi vicariū. ¶ Sextum exemplū est, in Num. 17. vbi dicit dominus Moyfi: Contēplare terrā quā daturus sum filiis Israël. Cūque videris eam, ibis tu ad populū tuū. Cui respondit Moyfes: Proindeat dominus Deus spiritūū omnis carnis hominē qui sit super multitudinē hanc. Et Deus ad eum: Tolle Iosue filiū Nun, in quo est spiritus domini. Non petit Moyfes aliquem de filiis suis cōstitui ducē. Vnde Hiero, Moyfes amicus Dei, cui facie ad faciem locutus est Deus, potuit utiq; successores principatus filios suos facere, & posteris propriā relinquere dignitatem: sed extraneus de alia tribu eligitur Iosue, vt scitemus principatum in populos non sanguini deferendū esse, sed vitę merito. Dominus etiam innuit ibi quales sint eligendī, vbi dicit, Tolle Iosue in quo spiritus domini. ¶ Septimū exemplū est in Petro, cui dedit dominus principatum Ecclesiā, Matth. 16. quia ardentioris amoris erat. Habebat dominus cognatum germanum n̄tagis literatum, s. Ioannem, non minorem honestate, quia virgo erat, & inter ceteros magis dilectus; noluit tamen dare ei principatum ecclesiā: matrem suam commendauit ipsi Ioāni, quasi carnem carni: sed ecclesiam commendauit Petro, quia eum ardentius amabat. ¶ Octauum exemplum, in actibus Apostolorum, vbi legitur, q̄ Apostoli statuerūt duos, s. Ioseph & Matthiam, vt alter eorum apostolatū Iudæ susciperet. Et cū Ioseph iustus esset, & haberet tres fratres apostolos, scilicet Iacobum minorem, & Simonem, & Iudam, & duos cognatos, scilicet Iacobum maiorem, & Ioannem, & ipse dominus apostolorum eius cognatus esset, tamen Matthias ei prælatus est.

¶ De verbis Sacre scripture quę valēt ad detestationē carnalis amoris.
PRIMO ponamus illud quod legitur Deuter. 33. vbi Moyfes benedixit filiis Leui: Qui dixit patri suo, & matri suę, Nescio vos: & fratribus suis, Ignoro illos: & nescierūt filios suos. hi custodierunt eloquiū tuū. Illi qui habent carnalem amorem, vix possunt mandata Dei seruare. Malū enim quod pro se nō facerent,

rent,

rent, faciunt pro parentibus suis. Tales non contendunt intrare per angustā portam, cum per amorem ligent se simul, vt vnus intrare non possit, nisi omnes intrent. Iuuant enim se inuicem etiam in malis. Quomodo intrabunt xl. simul congregati per angustam portam per quam vix vnus intrat? Secundo ponemus illud verbum Psal. Non congregabo conuenticula eorum de sanguinibus: id est, non erūt carnales cōuentus ecclesie sicut fuerūt synagoga. Tertio illud Ioan. i. Qui non ex sanguinibus, neq; ex voluntate, &c. & loquitur de illis qui credunt in nomine Christi. Quarto illud Matth. 16. Beatus es Simon Bariona: quia caro & sanguis nō reuelauit tibi. Cuius contrarium potest dici praelato qui ex carnali amore confert beneficia sua. Vt tibi Simoni non Bariona, sed Satana: quia caro & sanguis reuelauit tibi, nō Pater meus qui in cælis est. Quinto illud verbū Domini Matt. 10. Qui amat patrem & matrem plus quā me, nō est meus. Sexto illud Matth. 8. quod dixit dominus vni de discipulis suis rogāti vt permitteret eū sepelire patrem suū: Sequere me, inquit, & dimittē mortuos sepelire mortuos suos. Noluit discipulū exhibere patri suo officiū sepulturae, cum tamen illud officiū sit vnum de officiis maxime debitis inter amicos. Hiero. Ob amorem Christi obtinēda est sepultura patris, pro cuius etiā amore nullus relinquendus est inhumatus. Septimum est, illud Matth. 18. Si manus tua vel pes tuus scandalizat te, abscinde eum, &c. Et iterum, Si oculus tuus scandalizauerit te, erue eum, &c. Manus est adiutor valde necessarius, vel pes: oculus consiliarius valde necessarius, a quibus tolerabilius est separari quā a Deo separeremur. Nec mitum, cum Deus caput animæ sit. Abscisio vero capitis indubitanter magis timenda est, quā abscisio manus vel pedis, sed multi semimortui vel semiuui, iuxta illud Luc. 10. Semiuuiq; relicto, de abscissione veri capitis spiritalis nō curant, sicut corpus mortuū de abscissione capitis corporalis non curat. Octauū est, illud Matt. 22. quod dixit dominus turbæ dicens, Ecce mater tua & fratres tui foris stāt querentes te: Quæ est, inquit, mater mea & fratres mei? Et respiciens eos qui in circuitu sedebant, ait: Ecce mater mea & fratres mei. Qui enim fecerit volūtatē Patris mei qui in cælis est, ipse meus frater & soror & mater est. Nonū est, illud Gen. 3. Quāobrem relinquet homo patrem & matrem, & adhærebit vxori suæ. Amor filiorū spiritaliū quos generat praelatus de ecclesia, ad eō debet amorē eius attrahere vt parentū carnalium obliuiscatur a quo instruitur. Arbor enim humorem naturaliter mittit ad ramos, & non ad radicē.

TERR
stris ecc
clesia D
cis lang
de ocu
nalis am
spirital
sicut po
constitu
ab his q
lem a m
pa: Deus
Tertiu
quo are
iuxta ill
quali seu
cōiungi
pater eū
ha. Qu
na, qua
euadant
diat: si er
gionem

QVI
catum in
ostendi
didisset
suis diu
filios Di
prelari e
quod fili
Secund
Bern. Mi
animas:
subdit: V
ram Ch
cui nepo
cem pit

De

¶ *De multiplici malo quod provenit ex carnali amore in ecclesia Dei.*

TERTIO valet ad deteriorationem carnalis amoris in ministris ecclesie multiplex malum, quod facit hoc peccatum in ecclesia Dei. ¶ Et est primū malū, quod oculus ecclesie in multis locis sanguis operit, ita quod in multis locis non plus videt ecclesia de oculis qua de calcaneo. Oculus ecclesie clerus est, quē carnalis amor alicubi sic excæcat, ut mulierculæ melius videant in spiritualibus, quā ipsi ut videatur illud Prophetæ implerū. Erit sicut populus sic sacerdos. ¶ Secundū malū est, quod inutile reddit constitutionē illam ecclesie quæ est de continentia seruanda ab his qui sacros habent ordines: hoc enim statutū est ad carnalem amorē excludendū ab ecclesia: sed sicut dicit Alexander Papa: Deus abstulit nobis filios, sed diabolus dedit nobis nepotes. ¶ Tertium malū est, quod carnalis amor est quasi quoddam bitumē quo arca ecclesie bituminata est hodie, ne spiritus sanctus intret: iuxta illud Job penult. vbi loquitur de Behemoth: Corpus eius quasi scuta fusilia, cōpactum squamis sese premētibus vna vni cōiungitur, & ne spiraculū quidē incedit per eas. Hoc bene apparet eū aliqua correptio vel electio debet fieri in aliqua ecclesia. ¶ Quartū malū est, quod carnalis amor est quasi quædam catena, qua ligatos simul custodit diabolus ministros ecclesie, ne euadant, sicut duæ equæ solent simul ligari ut vna aliam custodiat: si enim eorum vnus qui amorē carnali ligati sunt ad religionem velit transuolare, amor parentum retinet eum.

¶ *De triplici infidelitate carnalium.*

QVINTVM malū est infidelitas magna quā facit hoc peccatum in ministris ecclesie, quæ infidelitas tripliciter potest ostendi. ¶ Primo sic, si princeps aliquis peregrē proficiscens tradidisset alicui de subditis suis terrā suā tēpore opportuno filiis suis diuidendā, & subditus terrā illā propriis filiis diuideret, & filios Dñi exheredaret, nunquid non infidelis valde esset? Sic prælati ecclesie valde infideles sunt qui patrimonium Christi, quod filiis Christi deberēt diuidere, cōsanguineis suis tribuunt. ¶ Secundo potest ostēdi infidelitas ista per illud verbum beati Bern. Mira res, inquit, est, Episcopi habent ad manū cui credant animas: cui autem credant facultates suas, non inueniuntur. Et subdit: Vnde liquidō datur intelligi quod patētius ferimus iacturam Christi, quā nostram. Quandoque aliquis episcopus alicui nepotulo suo quinque millia animarum committit, cui decem pira non committeret. ¶ Tertio potest ostendi infidelitas

M m

ista prælatorum per hoc, q̄ ipsi infideles sunt erga consanguineos suos, quibus beneficia ecclesiastica conferunt, quod sic potest ostendi. Nunquid Dauid iniquus fuit, & infidelis erga Uriam? quem fecit poni ex aduerso belli, vbi fortissimum erat prælium, vt legitur 2. Reg. 11. Sic infidelis est episcopus qui nepotulo suo prælacionem confert, cum sciat eum imbellem, & sciat totum pondus prælij spiritualis versum super prælatos. Vnde 1. Reg. 11. legitur q̄ totum pondus prælij versum est in Saul. Nunquid Pharaon iniquus fuit in paruulos Iudeorum, cum precepit populo suo vt quod nasceretur de Iudæis masculini sexus, in flumē proiiceretur? Sic iniqui sunt prælati in nepotulos suos quos in flumen deliciarū & diuitiarū proiciunt, vbi spiritualiter submergantur. Vnde nepotuli huiusmodi cōsueuerunt esse locatores. Præterea quæ maior impietas quam super puerulum vnum ponere pondus ipsis angelicis humeris formidandum, gigantibus vix portabile? Ad primum pertinet illud Bern. Prælati sunt filij hominū ad honores, ad celsitudines graduum ecclesiasticorū ipsis angelicis humeris formidandos. Vnde cuiuslibet animæ legitur vnus angelus deputatus esse. Ad secundū pertinet illud Iob 26. Ecce gigantes gemūt sub aquis, id est, perfectissimi viri sub populis. Quæ maior impietas, quam illi qui admodum imbecillius est, q̄ stare nō potest quin ad ventum tērationis cadat, superponere vnum magnum castrum vel vnam magnam molam? De onere isto videtur conqueri Moyses Numer. 11. dicens: Cur imposuisti pondus vniuersi populi huius super me? Fortem oportet esse columnā super quā ponitur domus vna. Quanta ergo fatuitas est super virgulam vnam etiam arundineam villam vnā ponere? Sexto peccatum istud facit prælatos ecclesiæ amittere amicū fidelissimum & propinquissimum pro amicis carnalibus, qui verius inimici dici possunt: iuxta illud Prophetæ: Inimici hominis domestici eius. Amicus fidelissimus Christus est, quo nullus maiore charitate habuit: de hoc amico legitur Eccl. 6. Amico fideli nulla est cōparatio, & non magna ponderatio auri & argenti. Vnde vsualiter dicitur: Amplius valet amicus in platea, quam aurū in arca. Valor huius amici in morte apparet, quando cæteri amici hominem relinquunt. Nescit homo quid amittat amittendo istum amicum, donec post mortem arguet eum conscientia sua dicens: Deum qui te genuit dereliquisti, & oblitus es Dei creatoris tui: vnde Ieremias. Arguet te malitia tua, & auersio tua increpabit te. Scito & video quia malum est & amarū reliquisse te Dominum Deum tuum. Ideo

Ideo di
Christo
proxim
sibi vide
fecit mi
re debe
Septim
gnorum
malitia
& libero
Ioan. 12.
denariis
quia de
socolos
ne Dom
super ill
num de
dicit int
acquirer
quibus c
nam ve
neant. Et
los don
pauperib
istud cor
sanguine
spensan
& volup
March
nies stac
perum c
plum no
erant, se
agri, vt
tinent q
nio hab
electi ab
danda en
vindica
damus,
monia, t
Ideo

Ideo dicitur Eccles. Noli fieri pro amico inimicus proximo, Christo scilicet, qui propinquior est inter amicos tuos: vnde proximus vocatur Luc. 10. vbi dicitur: Quis horum proximus tibi videtur fuisse illi qui incidit in latrones? Et subditur: Qui fecit misericordiam in illum. Huic præ cæteris amicis adherere debemus. Mihi autem adherere Deo bonum est, ait David. (Septimo peccatum istud est radix & occasio multorum magnorum peccatorum, vnde in Iuda fuit hoc peccatum initium malitiæ eius. Ex amore enim carnali quem habebat ad uxorem & liberos suos murmuravit ipse de effusione unguenti: vnde Ioan. 12. Quare hoc unguentum non venditur pro trecentis denariis, & datum est egenis? Et subditur: Dixit autem hoc, nõ quia de egenis pertinebat ad ipsum, sed quia fur erat & latro, & oculos habens, ea quæ mittebantur portabat. Vnde venditione Domini voluit illud damnũ recompenfare, sicut dicit Glof. super ill. d. Matth. 26. Tunc abiit vnus de duodecim. &c. Damnum de effusione unguenti vult magistri pretio compensare, dicit interlin. Non timuit Iudas Dominum suum tradere vt acquireret quod daret eis quos carnaliter amabat. Sic prælati quibus dominatur amor carnis, non timent cõmittere simoniam vel alia enormia peccata, vt consanguineos suos promoveant. Et si Iudas meruit peruenire ad suspendium, quia oculos domini habens dabat uxori & filiis quod dandum esset pauperibus, licet pauca eis daret: quid meretur ille qui nõ uxori, sed concubinæ dat quod pauperibus dandum esset, & consanguineis, quibus minus tenetur quàm filiis, dat officium dispensandi res pauperum. quos scit expensuros eas in vanitates & voluptates? Non faciebat Dominus, de quo dicit Glof. super Matth. 16. Eum qui primo ascenderit, tolle. Et aperto ore inuenies staterem. Iudas communia habebat in oculis: sed res pauperum cõvertere in suos vsus nefas duxit, id ipsum dans exemplum nobis. Si Ananias qui retinuit ea quæ pauperibus danda erant, sic punitus est, licet habuisset ea de venditione proprii agri, vt legitur Act. 5. qualiter punientur illi qui sibi & suis retinent quæ pauperibus danda essent, quæ non de suo patrimonio habent, sed ex patrimonio Christi? Item si septem viri qui electi ab Apostolis vt præessent mensis, furati fuissent ea quæ danda erant pauperibus, nunquid verissimè est quod Petrus in eos vindicasset sicut in Ananiam vindicauit? Et vt breuiter concludamus, plus nocet amor carnalis ministris ecclesiæ, quàm simonia, triplici ratione.

¶ Quod in ministris ecclesie plus nocet carnalis amor, quam simonia.

Primo, quia peccatū simoniæ magis exosum est hominibus quàm carnalis amor. Vnde multi sunt qui dedignatètur simoniã cõmittere, qui tamen non dedignarentur nepotulis intuitu cõsanguinitatis beneficia ecclesiastica cõferre: imò inuenitur hoc peccatū in viris qui sancti videtur esse. ¶ Secundo, quia prælatus qui carnalẽ amorem habet, pluribus vult acquirere beneficia quã simoniacus, inquantu talis, & ideo oportet eũ plura capere. Vnde septẽ episcopatus nõ sufficeret ei, cum plures cõsanguineos habeat. Simoniacus verò nõ curat nisi tantũ de vno. ¶ Tertio, quia citius liberatur q̃s à peccato simoniæ, quã à pœnis infernalis amoris. In morte enim saltẽ simoniacus resignat beneficio simoniacẽ acquisito: sed prælatus carnalis etiã in morte sua vult nepotulos suos retinere beneficia, quib⁹ indigni sunt. Nota arcã Dei reductã fuisse à terra Philistinorum, vaccis nõ reflexis ad frerũ suos, licet eos haberet: vt legitur 1. Reg. 6. Sic ecclesia de malo statu in quo est p̃ magna sui parte nõ exibat, nisi illi quorũ est trahere eam, carnalem amorem deposuerint.

De peccato choritarum, quod maius est simonia. CAP. IX.

Post peccatum edificantium Sion in sanguinibus dicendum est de peccato choritarum, quod cõmittitur quum aliquis intrat in ecclesiã Dei per violentiã, vel per preces armatas principũ, vel maiorum prælatorum ecclesiæ. Archiepiscopus enim vel episcopus nõ potest præcipere minori prælato vt det ecclesiasticum beneficiũ, nec etiam potest dare illud, quum minoris prælati sit primo illud dare, nisi in casu in pœnam male dantis: sicut maior dominus terrenus feuda minoris dñi non potest dare, nec præcipere ei vt det. Primo ergo ostendemus quã detestabile sit peccatũ istud, per pœnam qua legitur Dominus punisse hoc peccatũ. Secundo per diuersas similitudines. Tertio per malũ, quod prouenit in ecclesia. Inuenitur autem Dominus punisse peccatũ istud tripliciter, scilicet exustione, terræ absorptione, & lepra. De exustione Num. 16. ¶ Chore cum ducentis quinquaginta de maioribus Leuitis igne diuino succensũ sunt, quia sacerdotium rapere voluerũt. Et legitur ibidẽ de Dathan & Abiron qui ducatu Moysi inuiderunt quum essent de tribu Ruben, cui iure primogenituræ videbatur deberi, q̃ dirupta est terra sub pedibus eorũ, & aperiens os suum deuorauit eos cum tabernaculis suis, & vniuersã substantiã eorum, descenderũtq; viui in infernum. Legitur verò de lepra, 2. Par. 26. de Ozia, qui in festiuitate propitiacionis indutus stola pontificali intravit in